



அகநானூற்றில் இரவுப்பொழுதும் தலைவன் தலைவியின் உணர்வு நிலையும்

சித்ரா தேவி மு,
உதவிப் பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,
பி.எஸ்.ஆர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
செவல்பட்டி, விருதுநகர் மாவட்டம், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Corresponding author: chithrarajeshkannan@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் இரவுக் காலம் என்னும் சிறுபொழுது குறிஞ்சிக்குரிய சிறு பொழுதாகக் கூறப்படுகின்றது. “குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்” என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. மனித உணர்வின் பின்னணியாகவே இயற்கை அமைந்தாலும், அதன் உணர்வைக் கூர்மையாக்கி முழுமையாகக் காட்ட சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையின் துணையையே நாடி நின்றுள்ளனர். அடியளவில் நீண்ட பாடலாயினும் அல்லது குறைந்த பாடலாயினும் பெரும்பாலான சங்கப் பாடல்களில் இயற்கையைப் பற்றிய ஒரு சிறிய தொடரையாவது காணலாம். இது சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களைப் பொறுத்த வரையில் முற்றிலும் பொருந்தும். சில நேரங்களில் பாடல் முழுவதும் இயற்கை வருணனையாக அமைய ஒன்றிரண்டு தொடர்களால் மட்டும் உள்ளத்துணர்வை வெளிப்படுத்தி நின்றலும் உண்டு. சங்க அகப் பாடல்களை நுட்பமாக ஆராய்ந்தால் பாடல் ஒவ்வொன்றும் வாழ்வின் ஓர் உயிரோட்டமுள்ள நிகழ்வைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. பொழுதுகளில் யாமம் என்பது மிகுந்த பயத்தையும், பிரிவினால் பெரும் துன்பத்தையும் தரக்கூடியது. இருள் செறிந்த வழியில் வரும் தலைவனின் நிலை கருதி தலைவி அச்சம் கொள்ளுவதும், களவிற்பத்தில் தலைவியைக் காணவரும் தலைவன் தன்னை யாரேனும் பார்த்துவிடுவரோ என்று அச்சம் கொள்வதும் சங்க அகப்பாடல்களில் காட்டப்படுகின்றன. இதுபோன்ற நிகழ்வுகளை அகநானூற்றுப் பாடல் வழி எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

கருச்சொற்கள்: யாமம் பாண்டகங்குல், நடுநாள், தலைவன், தலைவி, தோழி கூற்று.

முன்னுரை

யாமம் என்னும் சிறுபொழுது சாமம், நடுநிசி, நடுச்சாமம், இரவு, இராத்திரி என்று அழைக்கப்படும். ஒவ்வொரு பொழுதும்

நிலவியலின் ஆற்றல் மனித வாழ்வின்மீதும், வளர்ச்சியையும் தன்னகப்படுத்த வல்லது என்ற உண்மை இக்காலத்துப் புதிதாய்

உருவாகி எழுந்துள்ள அறிவியல் துறை. ஆனால் இயற்கையின் சூழ்நிலை மனித வாழ்வின் மாற்றுகிறது என்ற இவ்வண்மையைப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் எவ்வாறோ உணர்ந்துள்ளனர். இதனை உணர்ந்து, தங்களுடைய பாடல்களில் அவற்றுள்ளும் குறிப்பாக அகத்துறைப் பாடல்களில் இவ்வண்மைக்குப் பொருத்தமான வகையில் சில மரபுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். அம்மரபு சார்ந்த செய்திகளை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

யாமம்

யாமம் எனும் சிறுபொழுது குறிஞ்சிக்குரிய பொழுதாயினும், எல்லாத்திணைகளுக்கு இஃது அமையும். யாமம் என்பது இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு. காதல் நிலைக்குரிய தலைவன் தலைவியர் களவுக் காலத்தில் இரவுப் பொழுதில் சந்திக்க எண்ணுகின்றனர். அவர்களுக்குப் பல இடையூறுகள் உண்டாகின்றன. இவ்விருவருக்கும் உற்ற துணையாகத் தோழி அமைகின்றாள். இரவுப் பொழுதில் தம்முள் வேறுபடும் தலைவன், தலைவியர் நிலைப்பாடு குறித்து அகநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டும் செய்திகள் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டு விளக்கப்படுகின்றன. சங்க அக இலக்கியங்கள் இயற்கைக் காட்சிகளின் வாயிலாக வாழ்வியல் நுட்பங்களைப் புலப்படுத்துகின்றன. அங்ஙனம் புலப்படுத்துவதற்கு மரம் செடி கொடிகள், பொழுது, பறவை, விலங்கு முதலியன சிறந்த கருவிகளாய் அமைகின்றன. ஆதலால் மக்கள் வாழவும், இயற்கையும் ஒன்றையொன்று தழுவிப் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. யாமம் என்னும் சிறுபொழுது சாமம், நடுநிசி, நடுச் சாமம், இரவு, இராத்திரி என்று

அழைக்கப்படும். இப்பொழுது குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியது. தலைவனும் தலைவியும் காதல் வயப்பட்ட பின்பு தலைவன் தலைவியைக் காண்பதற்கு வருகின்ற பொழுதாகவே இருக்கின்றது.

மன் உயிர் மடிந்த பாணாட் கங்குல்

இரவுக்குறிக்கண் வந்து செல்லும் தலைவனுக்கு, களவொழுக்க புணர்ச்சிக்காலத்தைவிட நீண்டதான பிரிவுக் காலத்தில், தான் அடையும் துன்பத்தைத் தலைவன் குறிப்பால் உணருமாறு கூறுகின்றாள்.

“இன்இசை உருமொடு கணை துளி தலை,

மன் உயிர் மடிந்த பாணாட் கங்குல்,

காடு தேர் வேட்டத்து விளிவு இடம் பெறாஅது,

வரி அதள் படுத்த சேக்கை, தெரி இழைத்

தேன் நாறு கதுப்பின் கொடிச்சியர் தந்தை,

(அகம்:58, 1-5)

எனக் கூறுகின்றாள். தலைவனின் பிரிவால் இரங்கும் தலைவியைக் காணமுடிகின்றது. இனிமையான இடி முழக்கத்துடன் பெருமழை பொழிந்திருக்கிறது. ஊரிலுள்ள அனைவரும் உறங்கும் நள்ளிரவு வேளை, இவ்விரவு வேளையில் என் தந்தை காட்டுக்கு வேட்டையாடச் செல்வது வழக்கம். இன்றோ விலங்கு ஒன்றும் அவர் வேட்டையில் விழவில்லை. வீடு திரும்பி வரிப்புலித்தோலில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். நீ உன் வீட்டில் இருக்கும் போது நான் தனிமையில் இருக்கின்றேன். உன்னை நினைக்கும் போதெல்லாம் பண்பு இல்லாத வாடைக்காற்று என்னை துன்புறுத்துகின்றது. அப்போதெல்லாம் வராமல் இப்போது வந்திருக்கின்றாய்.

என்னை அடையும் பதமான காலம் கிடைக்காமல், இருவரும் சேரக்கூடிய இடம் பார்த்துக்கொண்டு பலரும் உறங்கும் இரவில் வந்து நீண்ட தொலைவில் நின்று கொண்டிருக்கின்றாய். நான் என்ன செய்வேன்? அன்பின் மிகுதியால் தலைவன் வருகையை உணர்ந்தாலும் சந்திக்க முடியாத சூழலில் தலைவன் வந்து என்ன பயன்? காவல் மிகுதியால் இல்லத்தை விட்டுச் செல்ல முடியவில்லை. ஆதலால் விரைவில் வரைந்து செல்வதே சிறந்தது எனக் குறிப்பால் தலைவி தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

துளி தலைக்கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள்

இரவில் மழை பெய்கின்றது. இரும்பினைக் காய்ச்சி அடித்தால் சிதறும் தீப்பொறி போல் மின்மினிப் பூச்சிகள் ஒளிவிட்டுப் பறக்கும். இரும்பு வேலை செய்யும் கொல்லன் போல் ஆண்கரடிப் புற்றிற்குள் இருக்கும் புற்றாஞ் சோற்றினைத் தோண்டி எடுக்கும். இத்தகு கொடுமையான வழி காட்டாற்று வெள்ளம், பார்ப்போரை நடுங்கச் செய்யும் அளவிற்குப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் வெள்ளம், அச்சம் தரும் முதலைகள் உடையது. நாமும் தனிமையில் உள்ளோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை தலைவன் வரும் வழியோ குறுகலானது. வாள் முனையில் நடப்பதைப் போன்று துன்பம் தரும் கூர்மையானக் கற்கள் உடைய வழி. கருவுற்றிருக்கும் பெண்புலிக்காக, சினம் மிகுந்த ஆண்புலி பன்றியினைக் கொண்டு உணவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வழி. அச்சம் தரும் நல்ல பாம்புகள் இரவில் ஒளி வேண்டி மணிகளை உமிழ்ந்து அந்த வெளிச்சத்தில் இரை தேடிக்கொண்டிருக்கும், அத்தகு வெளிச்சத்தில் ஆண்கரடி தான் வேட்டையாடிய பன்றியை இழுத்துச் செல்லும், இத்தகு கொடுமையான வழியில் நம்மீது அன்புகொண்ட நெஞ்சமோடு வேலே

வழித்துணையாக வரும் நம் தலைவன் கொடியவனும் அல்ல. உன் மீதும் தவறு கிடையாது. உனக்கு நீங்காத பெருந்துன்பத்தினைச் செய்த நானே தவறுடையவள் எனத் தோழி கூறுகின்றாள். களவுக்காலத்தில் இரவு நேரத்தில் தலைவியைக் காண வரும் தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள். இரவு நேரத்தில் கொடுமையான பல வழிகளைக் கடந்து வருவதை விட்டுவிட்டு விரைவில் மணமுடித்துச் செல்லுமாறு தோழி குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். இருவருமே துன்பப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம். இத்தகைய உணர்வுப் போராட்ட நிகழ்வை தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதுபோல் தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

“இருள் கிழிப்பது போல் மின்னி, வானம் துளி தலைக்கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள், மஞ்ச சமந்து ஆடுகழை நரலும் அணங்குடைக் கவாஅன், ஈர் உயிர்ப் பிணவின் வயவுப் பசி களைஇய, இருங் களிறு அட்ட பெருஞ்சின உழுவை நாம நல்லராக் கதிர்ஊ உமிழ்ந்த மேய் மணி விளக்கின் புலர ஈர்க்கும்

(அகம்:72, 1-2, 10-15)

பெண் புலிக்காக ஆண்புலி வேட்டையாடச் சென்று பன்றியைக் கொண்டு உணவாகத் தருகின்றது. ஆண்புலி போன்ற தலைவன் தலைவிக்கு வரும் துன்பங்களை அறியாது இருக்கின்றானே எனப் புலம்புகின்ற தலைவியைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவி கூறியது

தலைவி காதலுடன் அகக்கடமை கொண்டவள். காலமாற்றத்திற்கேற்ப உணர்வு மாறுபாடுகள் உண்டாகின்றன. காதல் வேட்கையைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்கும்

மனவலிமை குன்றிய நிலையில் புறத்தொழுக்கத்தை இருவரும் மேற்கொள்கின்றனர். அதனால் தான் தலைவி சிறைப்புறத்து நின்றிருக்கும் தலைவனிடம் தலைவி தோழியிடம் கூறுவது போல் அமைந்த பாடலாகும். மக்கள் அனைவரும் உறங்கிவிட்டனர். கொல்வது போலும் கொடுமையானத் துன்பம் தரும் நடு யாமமும் வந்தது. என் நெஞ்சமோ மயங்கி என்னையும் கேட்டறியாது கைகடந்து சென்றுவிட்டது. பக்க மலைகள், காடுகள் இருண்டு கிடக்கின்றன. அங்குள்ள குறுஞ்சுவையில் பூத்துக் கிடக்கும் குவளை மலரினை சூடிக்கொண்டு தம் தலைவன், யானையின் முதுகின் மீதுள்ள கயிற்றுத் தழும்பு போன்ற மலையில் இருக்கும் சிறிய வழியைக் கடந்து வருவான். அவ்வழியில் படுகுழிகள் நிறைய இருக்கும். இரவுப் பொழுதில் இருள் செறிந்த நேரத்தில் அக்குழியில் மிதித்து அவர் நடை தளர்ந்து விடுவாரோ என நினைந்து என் நெஞ்சம் அவரது அடிகளைத் தாங்கும் பொருட்டுச் சென்றுவிட்டது. தலைவனுக்கு துன்பம் நோந்துவிடுமோ என மனம் கலங்கும் தலைவி. எப்பொழுதும் நான் தலைவனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். அவன் படுகுழியில் வீழ்ந்துவிடுவானோ? என என் நெஞ்சம் பதறுகின்றது. என் வாழ்க்கை படுகுழியில் விழுந்துவிடாமல் பாதுகாப்பது தலைவன் கையில்தான் இருக்கின்றது என்பது போல் கூறுகின்றாள். இதனை,

“மன்றுபாடு அவிந்து மனைமடிந் தன்றே;
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோடு இன்றே
யாமம் கொளவரின் கணைஇ, காமம்
கடலினும் உரைஇ, கரைபொழி யும்மே”

(அகம் 128, 1-4)

எனும் கபிலர் பாடிய இப்பாடலில் இரவுப் பொழுது தலைவிக்கு இன்பம் தருவதாக

இல்லை. இவ்வாறு இருள்மிக்க நடு யாமத்தில் தலைவன் வருவதால் தலைவிக்கு உண்டாகும் துன்பம் தலைவனுக்கு உணர்த்தப்படுகின்றது.

மயங்குதுளி பொழிந்த பாணாட் கங்குல்

தலைவி மீது கொண்ட ஆராக்காதல் இரவுப்பொழுதில் தலைவனை விரக்தியின் உச்சிக்குக் கொண்டு செல்கின்றது. இரவுக்குறியில் தலைவியைக் காணத் தலைவன் வருகின்றான். பன்றியின் இறைச்சியினை புலிகள் கூடி உண்டு ஆரவார மிக்க பக்க மலையினையும் உச்சிப்பாறையில் இருக்கும் தேனை எடுக்க முயலும் குறவர்கள் ஏற முடியாத அளவிற்கு உயர்ந்த பொதியில் மலையினைப் போல தலைவியை அடைய முடியாது. அவள் அரிதானவள். இதனை,

“வயங்கு வெயில் ஞெமியப் பாஅய், மின்னுவசிபு,
மயங்குதுளி பொழிந்த பாணாட் கங்குல்,
ஆராக் காமம் அடீஉ நின்று அலைப்ப,
இறுவரை வீழ்நரின் நடுங்கி தெறுவர,
பாம்பு எறி கோலின் தமியை வைகி,
தேம்புதி கொல்லோ?”

(அகம்:322 1-6)

என்பதில் பெருமழை பெய்யும் நள்ளிரவில் அடங்காக் காமம் உள்ளத்தே அலை மோத, மலை உச்சியிலிருந்து கீழே விழுந்து இறப்பார் போன்று துன்பம் உண்டாகி நடுங்கி, கோலால் அடியுண்ட பாம்பினைப் போல நெஞ்சமே வேறு துணையில்லாது கிடைத்தற்கு அரியவளான தலைவியை நினைந்து வாட்டமடையலாமா? இரவு மயக்கம் அவனது உணர்வுகளைக் குத்திக் கூறுபோடுகின்றது. தலைவியைக் காணத் தலைவன் வருவதற்கு அவர்களின் வருகைக்குக் குறியீடாக பறவை ஒலி எழுப்பும் சத்தத்தைச் செய்வது வழக்கம். ஆனால் அங்கு இயல்பாக பறவை ஒலித்த சப்தம் என்று தெரியாது. அன்று இயற்கையாகவே

பறவை ஒலி எழுப்ப தலைவன் வந்துவிட்டான் என தோழியும் தலைவியும் அவனைக் காண வருகின்றனர். தலைவன் இல்லாது போக இருவரும் வீடு திரும்புகின்றனர். பின்பு வரும் தலைவனுக்கு பறவையின் ஒலி கேட்க, பறவை ஒலி எழுப்புகின்றது என நினைந்து வராமல் போகின்றனர். ஏமாற்றம் அடைந்த தலைவன் வருந்திக்கொண்டு தன் நெஞ்சிடம் கூறி புலம்புவதாக அமைகின்றன.

படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்

இரவுப் பொழுதில் தலைவியைக் காண வரும் தலைவனைப் பார்த்துத் தோழி

“நெடுமழை அடுக்கம் கண் கெட மின்னி,
படு மழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்,
குஞ்சரம் நடுங்கத் தாக்கி, கொடு வரிச்
செங்கண் இரும் புலி குழுமும் சாரல்”

(அகம்:92 1-4)

என கூறுகின்றாள். அவன் வரும் வழியின் ஏதத்தை நினைத்துத் துடித்து வருந்துகின்றேன். மழை பொழிகின்ற நடு யாமத்தில் இருள் நிறைந்திருக்கும். இடி முழக்கத்துடன் கண்ணைப் பறிக்கும்படி மின்னல் வெட்டுகின்றது. புலி யானையைத் தாக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. பெருமழை பொழிந்து அருவிகள் ஓடுகின்றது. மலைப்பக்கமாக வர வேண்டும். இத்தகு இன்னல்கள் நிறைந்த வழியைக் கடந்து எங்களைக் காண்பதற்கு நீ வர வேண்டும். இதை நினைத்துப் பார்த்தால் எங்கள் உயிர் எவ்வாறு நிலைத்திருக்கும்? துன்பம் தரும் வழியைக் கடந்து இரவில் வந்து தலைவியைப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வது சிறந்தது என உணர்த்துகின்றாள். மழைக்காலத்து இரவு மனிதர்களுக்கு

மட்டுமின்றி பிற உயிர்களுக்கும் துன்பத்தை தருகின்ற இரவு. பல்வேறு இன்னல்களை தரும் இரவு. குரங்குகளுமே ஏறமுடியாத உயர்ந்த மரங்கள் உடைய மலைப்பகுதியை கடந்து நீ வர வேண்டும். பாம்பினது தலை மணியாகிய விளக்கொளியில் இருண்ட கூந்தலை உடைய தலைவியோடு இன்பம் பெறுவாயாக. நீ தலைவியோடு இருக்கும் பொழுதில் அச்சம் என்பது அறியாது வீரம் நிறைந்தவனாய் மாறிவிடுவாய். வீரம் வருவதற்கு காரணமாக இருப்பவளே தலைவி தான். அவளுடைய கூந்தல் இருண்டுள்ளது. ஆனால் பாம்பின் தலைமணியின் வெளிச்சம் உனக்கு அச்சம் தராது. ஏனென்றால் உன்னோடு தலைவி இருப்பதே காரணம். உன்னோடு இருக்கும் பொழுது மலை கூட மடுவாகத் தெரிகின்றது தலைவனுக்கு, என்பது பட கூறும் தோழியைக் காணமுடிகின்றது.

ஏனலும் இறங்கு பொறை உயிர்த்தன பானாள்

அச்சம் தரும் இருளுடைய யாமத்தில் தலைவன் வருவதால் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் உண்டாகும் ஏதத்திற்கு அஞ்சி இரவில் வர வேண்டாம் என்றும், பகலில் தினை கொய்து புனம் அழிக்கப்பட்டமையால் அப்பொழுதிலும் வராதிருப்பதே நல்லது எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.

“----- விசும்பின்

எய்யா வரிவில் அன்ன பைந்தார்,
செவ்வாய் சிறுகிளி சிதைய வாங்கி,
பொறை மெலிந் திட்ட புன்புறப் பெருங்குரல்
வளை சிறை வாரணம் கிளையொடு கவர்,
ஏனலும் இறங்குபொறை உயிர்த்தன, பானாள்
நீவந்து அளிக்குவை எனினே மால்வரை

மைபடு விடரகம் துழைஇ, ஓய்பென
அருவிதந்த அரவு உமிழ் திருமணி
பெருவரைச் சிறுகுடி மறுகவிளக் குறுத்தலின்,
இரவும் இழந்தனள்:"

(அகம்:192, 3-13)

பிரிவு துன்பத்தின் பெருநிலையாகும். அத்துன்பத்திற்குத் தலைவனும் தலைவியும் முடிவு கட்டுதல் வேண்டும். ஆயின் தலைவி மட்டும் மிகுந்த துன்பத்தின் பிடியிலிருந்து மீளாதவளாக அமைகின்றாள், பாம்பு உமிழ்ந்த மணிக் கற்களை அருவி நீர் அடித்துக் கொண்டு வந்து தெருவில் போட்டிருப்பதால் அவை ஒளி வீசுகின்றன. பிறர் உன்னைப் பார்த்து விடுவார்கள். அத்தகைய இருள் பரந்த நள்ளிரவுப் பொழுதில் தலைவன் வருதல் மிகுந்த துன்பத்தைத் தருகின்றது. பகலில் தினைப் புனத்தில் சந்திக்கலாம் என்றால் சிவந்த வாயை உடைய பச்சைக் கிளி சிதைத்துத் தின்னும்படிக்க கதிர் வாங்கியுள்ளதால் தினை அறுக்கப்பட்டு அறுவடை செய்யப்பட்டுவிட்டது. யானைக் கூட்டமாக வந்து திரிவதால் பகல் நேரத்தில் அவற்றாலும் துன்பம் நேரலாம். இவ்வாறு இரு குறியாலும் தம் தலைவனுக்கு இடையூறு நோந்து விடுமோ எனத் தலைவி புலம்பித் தவிக்கின்றாள். இவ்விருவருடைய துன்பமும் நீங்க வேண்டுமாயின் வரைந்து இல்லறத்தில் இனிது இருப்பதே நல்லது என நினைக்கின்ற தோழியைக் காணமுடிகின்றது.

உரவுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
தலைவனே இரவில் வரவேண்டாம்; சிறிய நெறி; இடி முழக்கத்துடன் கூடிய பெருமழை பொழிகின்றது. பாம்பு இறக்கும் படியாக இடி இடிக்கும் இரவுப் பொழுதில் தனியே நீ

வருவதை நினைத்து, என் தலைவி எப்போதும் கண்ணீர் விடுகின்றாள். ஆதலால் இரவில் வருதல் வேண்டாம். ஆண் குரங்கு மிளகுக் கொடியின் தளிர்களைத் தின்றுவிட்டுக் காரம் தாங்காமல் கிளைக்குக் கிளை மரத்தில் தாவி பூக்களை உதிர்த்து கொட்டும். இப்படிப்பட்ட மலைச் சாரல் வழியில் நீ நண்பகல் வேளையில் வருதல் வேண்டும். அதனால் தலைவியினுடைய பலவாய துன்பமெல்லாம் தீரும்படியாக நீ பகற்பொழுதிலே வருவாயாக எனத் தோழி கூறுகின்றாள். தலைவனுக்கு ஏதேனும் ஊறு நோந்து விடக்கூடாது என நினைக்கும் தோழி இருளும், மழையும் மிகுந்த இரவுப் பொழுதில் வரவேண்டாம் என உறுதியுடன் மறுக்கின்றாள். இதனை,

“அரவுஎறி உருமோடு ஒன்றிக் கால்வீழ்த்து
உரவுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்,
தனியை வந்த ஆறு நினைந்து, அல்கலும்,
பனியொடு கலுமும் இவள் கண்ணே; அதனால்
கடும்பகல் வருதல் வேண்டும்.”

(அகம்:182, 9-13)

என்னும் கபிலர் பாடல் வழி அறியலாம்.

முடிவுரை

இரவுப் பொழுது மிகுந்த இடர்பாடுகள் நிறைந்த பொழுதாகும். தலைவியைச் சந்திக்க வரும் முன்னரே புலி, யானை போன்ற விலங்கினங்களால் துன்பம்; பாம்பு தரும் அச்சம்: இவற்றையெல்லாம் கடந்து வந்தால் அன்னை இற்செறிப்பு எனத் தலைவி படும் துன்பம்: தலைவியைச் சந்தித்து பின்னர் பிரிந்து செல்லும் பொழுது மன உணர்வால் துன்பம், கலக்கம், ஏக்கம் எனத் தலைவனுக்குப் பலவழியிலும் இடையூறுகள் உண்டாகின்றது. தலைவன் இரவுப் பொழுதில் சிறிய பாதையில் மழை

பெய்கின்ற காலத்தில் வருவது தலைவிக்கு இன்னும் மிகுந்த அச்சத்தைத் தருகின்றது. பெண்களுக்குத் தலைவனே உயிர். ஆதலால் தலைவன் பிரிவைத் தலைவி தாங்காது தவிக்கும் தவிப்பும், ஒரு சேர தலைவியின் உயிரையே குடிக்குமளவிற்குப் போய்விடுகின்றது. மொத்தத்தில் அச்சம் தரும் இரவாக, கொடுமை மிகுந்த இரவாக, தலைவிக்கு அமைகின்றது. காதலுக்கு காலமும், இடமும் இடையூறாக இருந்தாலும், தடைகளைத் தாண்டிய அன்பை யாராலும் பிரிக்க முடியாத நிலை உருவாகின்றது. காலம் தத்துவ விசாரணையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. காலமும் மனித உணர்வுகளும் இரண்டறக் கலந்தவை என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அகம். 58: (1-5), பக்-171
2. அகம். 72: (1,2,10-15), பக்-216
3. அகம். 128: (1-4), பக்-391
4. அகம். 322: (1-6), பக்-950-951
5. அகம். 92: (1-4), பக்:277
6. அகம். 192: (3-13), பக்-576
7. அகம். 182: (9-13). பக்-547

துணைநூற் பட்டியல்

1. செயபால் இரா. அகநானூறு மூலமும் உரையும்
2. நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், - சென்னை